

„... ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám”

Gergely Ferenc (1914–1998)

Egy szép hangverseny után hallottam a hírt zenész ismerősömtől: meghalt Feri bácsi... Zavart pillanatok következtek, hisz egyszerűen nem értettem, ki-ről lehet szó... Hát, Gergely Feri bácsi — tette hozzá az ismerős...

Azt hiszem, nagyon sokan döbrentünk rá azokban a napokban, mennyire ké-születlenül ért bennünket ez a hír. Igen, láttuk rajta, hogy az utóbbi évek betegségei erősen próbára tették fizikumát, tudtuk, felette is eljárt az idő, de hogy egyszer végső búcsút kell vennünk tőle, azzal nem számoltunk. Aki kicsit közelebről ismer-te, tudhatta, lényétől semmi sem állt távolabb, mint a bezárkózás, a fásultság, a leállás. Jellemző módon az utolsó hónapokban is találkozhattunk vele régi tanít-ványai hangversenyein, melyek előtt, mint rendesen, felkészülésüket is segítette. Januárban egy kurzus hallgatói közé ült, ahogy ilyenkor szokott, csendesen, a ki-tekintés igényével. Eszembe jut egy néhány héttel ezelőtti telefonbeszélgetés is, amikor a családja iránt érzett féltő, felelősségteljes szeretet sugárzott szavaiból.

Csak az Úristen tudja a „tágabb család” tagjainak számát, akiket szüntelen-nül adni akaró szeretetével megajándékozott, tizenhat éves kora óta végzett kántori szolgálatán vagy hangversenyein keresztül — félreismerhetetlen mu-zsikálásával, színes regisztrációival, szuggesztív improvizációival— és tanít-ási órákon, a Zeneakadémián éppúgy, mint a katolikus kántorképzőben. Szellemi kisugárzása nem ismert felekezeti határokat. Evangelikus egyházunk is a megajándékozottak között van. Felekezetünk egyházzenejét nemcsak él-ményt adó koncertjeivel, hanem a tanítványaira való ösztönző hatással is gaz-dagította, hisz evangelikus orgonások generációit —köztük e sorok íróját— tanította, nevelte. Nemcsak közös zenei kincseinkre hívta fel a figyelmünket, saját zenekultúránk mélyebb megismerésére is állandóan ösztönözött. Öku-menikus nyitottságával pedig korát megelőzve fáradozott az istenfélők kö-zötti hídépítésen. A lényéből és zenéléséből áradó hit a kételkedők és tagadók számára is bizonyoságtétel volt.

Nemcsak vér szerinti családjának, de a tágabb, „szellemi családnak” is na-gyon hiányozni fog mindig derűs lénye, szüntelen segíteni akarása, éveken, évtizedeken át elkísérő tapintatos érdeklődése és támogatása.

Magas mércéhez kell igazodnunk, ha ránk hagyott szellemi és emberi örök-ségéhez méltók akarunk maradni, de kötelességünk, hogy a tőle kapottakat hűséggel őrizzük és adjuk tovább.

Abban a reményben búcsúzunk tőle, hogy mindaz, ami életében igazi érték volt, amit a jézusi alapra épített, az a földi búcsúzásnál nem véget ért, hanem örök távlatot kapott. S a szó legszorosabb értelmében érthetjük rá vonatkoz-tatva a temetési szertartás egyik antifónájában megszólaló jézusi szavakat: „Aki nékem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám.”